

BEVEZETÉS

Az ENSZ szakértőinek becslése szerint *több mint százmillió* (egyes anyagokban 161 millióról is beszélnek) *akna lapul a föld felszínén, vagy az alatt* áldozatára várva. Ezek mintegy *75 %-a gyalogság elleni akna*, melyekből 300-500 féle van forgalomban világszerte (az eltérés az aknák csoportosítási elveinek különbözőségéből adódik). A műanyagtestű, hermetikusan zárt szerkezetek ha nem is örökéletűek, de ahogy Rac McGrath, a MAG (Akna Tanácsadó Csoport), az angol humanitárius szervezet alapító igazgatója mondja *"még évtizedekkel a háborúk befejezése után is gyilkolnak"*. Pusztításuk mértékét pedig talán Kenneth Anderson, egy New York-i emberi jogi csoport vezetője jellemezte a legtalálóbban: *Az aknák lassan ható tömegpusztító fegyverek.*

Az ENSZ adatai szerint *havonta kb. 2000 ember hal meg, vagy szenved súlyos sérülést aknarobbanástól.* A sérültek többsége amputáció következtében elveszíti valamelyik végtagját (legtöbbször a lábát). Senki sem vizsgálja azonban azt, hogy a sérülés és a megnyomorodás milyen lelki károkat okoz a balesetet szenvedettnek. Arról sincsenek adatok, hogy a „szerencsés” sérültek közül hányan halnak meg néhány hónap vagy év múlva, a testükbe került több száz kisebb nagyobb méretű, eltávolíthatatlan szennyeződés okozta egészségkárosodás miatt.

A közvetlen veszélyen kívül, a világ számos országában jelent *súlyos gazdasági problémát a rengetek letelepített akna*, melyekről legtöbbször semmiféle nyilvántartás nincs. Így a fegyveres konfliktus következtében szétzilálódott gazdaság talpra állítása is reménytelennek tűnik, mivel a befektetők nem szívesen viszik a pénzüket ilyen területre. Ez viszont további elszegényedéshez vezet, ez pedig újabb belső feszültséget gerjeszt – ördögi kör, melyből szinte lehetetlennek tűnik a kitörés. Van- e egyáltalán remény arra, hogy ez a reális probléma valahogyan megoldást nyerjen? Tematikus, kibővített számunkban ezzel kapcsolatos tanulmányokat gyűjtöttünk össze. (L.L.)